

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Den Braven Czech and Slovak, a. s.,** se sídlem Úvalno 353, Úvalno, zastoupená Mgr. Karlem Ležatkou, advokátem se sídlem 28. října 1610/95, Ostrava, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu,** se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, ve věci žalob proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85118-3/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85369-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85153-3/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85289-2/2014-51000042.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85534-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85187-3/2014-510000-42.1, ze dne 10. 6. 2014, č. j. 85638-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85192-3/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85499-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85552-2/2014-510000-42.1, ze dne 30. 6. 2014, č. j. 97313/2014-510000-42.1, a proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-19/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-24/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-15/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-11/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-38/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-13/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-56/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-12/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-47/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-65/2014-510000-11, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2016, č. j. 11 Af 64/2014 - 83,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2016, č. j. 11 Af 64/2014 - 83, se ve výroku II. a III. **zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí městského soudu

[1] Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem ve výroku I. odmítl pro opožděnost žaloby proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85118-3/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85369-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85153-3/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85289-2/2014-51000042.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85534-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85187-3/2014-510000-42.1, ze dne 10. 6. 2014, č. j. 85638-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85192-3/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85499-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85552-2/2014-510000-42.1.

[2] Výrokem II. pak městský soud zrušil exekuční příkaz ze dne 30. 6. 2014, č. j. 97313/2014-510000-42.1, a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-19/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-24/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-15/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-11/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-38/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-13/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-56/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-12/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-47/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-65/2014-510000-11, kterými byly exekuční příkazy ze dne 10. 6. 2014 a ze dne 11. 6. 2014 změněny ve všech případech tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu opomenutím textu „úroky z prodlení ve výši“ a záměnou textu „splatný dne“ s textem „nedoplatek ve výši“; ve zbytku byly námitky žalobkyně žalovaným zamítnuty, se závěrem, že hodnoty jak datové, tak i peněžní byly uvedeny správně.

[3] Výrokem III. uložil městský soud žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

[4] V odůvodnění rozsudku městský soud nejprve zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž konstatoval, že z obsahu správních spisů vyplývá, že exekuční příkazy ze dne 10. 6. 2014 a ze dne 11. 6. 2014 byly doručeny žalobkyni dne 22. 6. 2014. Doručením exekučních příkazů počala běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby, která uplynula dne 22. 8. 2014. Protože žaloby proti výše uvedeným exekučním příkazům byly podány po uplynutí zákonem stanovené lhůty (dne 13. 10. 2014), rozhodl městský soud tak, že je odmítl (výrok I. napadeného rozsudku).

[5] Městský soud poté přistoupil k přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014 a exekučního příkazu ze dne 30. 6. 2014. V daném případě podle městského soudu nebylo sporu o tom, že rozhodnutími, jimiž byla žalobkyni uložena povinnost k peněžitému plnění, byly dodatečné platební výměry, které byly vydány Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj a kterými bylo žalobkyni doměřeno clo a předepsáno penále s tím, že vyměřené částky jsou splatné v 10denní lhůtě ode dne doručení dodatečného platebního výměru. S přihlédnutím k námitce žalobkyně, že jí není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti ní měla být vedena exekuce, když dodatečné platební výměry byly doručovány nikoliv zástupci žalobkyně, ale jeho substitutovi, zabýval se městský soud otázkou, zda byly splněny podmínky pro to, aby exekuce byla zahájena.

[6] S odkazem na dikci § 41 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) poté městský soud vyslovil závěr, že jakkoliv byl zástupce žalobkyně Mgr. David Neveselý oprávněn na základě plné moci ze dne 19. 3. 2014 ustanovit za sebe zástupce (tj. substituta), substitut se nestal zástupcem žalobkyně. Zástupcem žalobkyně tedy zůstal pouze Mgr. David Neveselý. Pokud tedy mělo být doručováno zástupci žalobkyně, měly být dodatečné platební výměry doručovány Mgr. Davidu Neveselému, tedy rozhodně ne substitutovi Mgr. Ing. Janu Krejsovi. K tomu městský soud poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které doručování substitutovi nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům, neboť zástupcem může být pouze ten, komu účastník řízení udělil plnou moc k zastupování, a to i za situace, kdy vyjádří souhlas, aby jím zvolený zástupce mohl ustanovit další subjekt jako substituta.

[7] Dodatečné platební výměry, které byly vydány Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, tudíž městský soud nepovažoval za řádně doručené, v důsledku čehož na ně nebylo možné hledět jako na účinné, protože nebyly řádně oznámeny. Nebyl tak splněn jeden ze zákonem stanovených předpokladů pro to, aby mohl být učiněn závěr o vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů, neboť jedním z těchto předpokladů je skutečnost, že jde o rozhodnutí, které je účinné. K tomu, aby bylo možno přistoupit k exekuci, bylo nutné, aby existoval vykonatelný exekuční titul, v daném případě vykonatelné dodatečné platební výměry.

[8] Podle městského soudu žalovaný při rozhodování o námitkách proti exekučním příkazům ze dne 10. 6. 2014 a ze dne 11. 6. 2014 a při vydání exekučního příkazu ze dne 30. 6. 2014 vycházel z toho, že dodatečné platební výměry jsou vykonatelné. Z obsahu správního spisu, z exekučního příkazu ze dne 30. 6. 2014 a z napadených rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014 však podle městského soudu nevyplývá, že by se žalovaný otázkou, zda exekuční titul je skutečně vykonatelným, zabýval. Skutečnost, že Celní úřad pro Moravskoslezský kraj doručoval dodatečné platební výměry nikoliv zástupci žalobkyně, popř. žalobkyni samé, nýbrž substitutovi, ponechal žalovaný zcela bez povšimnutí. V tomto kontextu pak městský soud vyhodnotil žalobou napadená rozhodnutí ve všech případech jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, protože z jejich obsahu nebylo zřejmé, z jakých skutečností žalovaný vycházel, když dospěl k závěru, že podmínka existence vykonatelného exekučního titulu je splněna.

[9] Námitkami nesrozumitelnosti exekučních příkazů ze dne 10. 6. 2014 a ze dne 11. 6. 2014 se městský soud nezabýval, když žalobu proti nim odmítl. Pokud žalobkyně dále namítla, že napadená rozhodnutí obsahují nesmyslné odkazy, s tímto tvrzením městský soud nesouhlasil. K námitce o nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů městský soud uvedl, že z exekučních příkazů bylo zřejmé, že dlužná částka, která je uvedena konkrétně, se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady, které v daném případě spočívají v nákladech za nařízení daňové exekuce. Výše nákladů řízení tedy vyplývá ze zákona, přitom z odkazu na § 183 daňového řádu je patrno, z jakého právního ustanovení při stanovení výše exekučních nákladů správní orgán vycházel. Podle městského soudu pak tento právní názor obdobně platí i ve vztahu k úrokům z prodlení. Městský soud se také zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný nebyl místně příslušným

celním úřadem k vydání napadených rozhodnutí, když má žalobkyně sídlo v obci, která do místní příslušnosti Celního úřadu pro hl. m. Prahu nespadá. K tomu městský soud konstatoval, že žalobkyně podala celní prohlášení u Celního úřadu Praha 2. Podáním celního prohlášení byla založena místní příslušnost tohoto celního úřadu, neboť ani celní zákon, ani jiný právní předpis či mezinárodní smlouva nestanoví jinak. Žalovaný je přitom právním nástupcem celního úřadu, jehož místní příslušnost byla založena podáním celního prohlášení. Ačkoliv tedy kontrolu provedl Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, tj. celní úřad podle sídla žalobkyně, který vydal i dodatečné platební výměry, výběrem a vymáháním vyměřeného cla zůstal pověřen ten celní úřad, u něhož bylo celní prohlášení podáno - Celní úřad pro hl. m. Prahu. Namítla-li žalobkyně též porušení § 175 daňového řádu, učinila tak ve zcela obecné rovině, přičemž městskému soudu nebylo zřejmé, v čem mělo být ustanovení § 175 daňového řádu porušeno, a proto tuto námitku shledal nedůvodnou.

[10] Městský soud po posouzení námitek uplatněných v podané žalobě dospěl k závěru, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, když se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s otázkou, zda existuje vykonatelný exekuční titul, tj. vykonatelné dodatečné platební výměry vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj. Soud proto žalobou napadená rozhodnutí uvedená ve výroku II. nyní napadeného rozsudku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost žalovaného

[11] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku, v rozsahu výroků II. a III. podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] V kasační stížnosti předně namítl, že městský soud nesprávně posoudil klíčovou otázku spočívající v založení právních účinků, které zákon spojuje s doručováním písemností účastníkům řízení či jejich zástupcům podle § 47 daňového řádu. Stěžovatel tak projevil nesouhlas s hodnocením věci městským soudem i přesto, že otázka doručování zástupcům již byla opakovaně řešena Nejvyšším správním soudem. Městský soud totiž podle názoru stěžovatele učinil svůj závěr pouze v rovině zobecnění, podle ustálené judikatury, aniž by věc hodnotil podle konkrétních okolností vyplývajících z předmětné věci.

[13] Stěžovatel dále uvedl, že žalobkyně vyjádřením ze dne 19. 12. 2014 tvrdila, že studiem obsahu jeho dřívějšího vyjádření ve věci zjistila chybu v doručování podkladového rozhodnutí, které správní orgán zaslal do datové schránky třetí osobě. Tuto písemnost však městský soud stěžovateli k replice nezaslal, přičemž v daném případě ani nenařídil jednání, byť stěžovatel jeho provedení navrhoval.

[14] S odkazem na § 28 a § 29 daňového řádu pak stěžovatel konstatoval, že pokud si zástupce daňového subjektu v podobě advokáta nebo daňového poradce za sebe může zvolit dalšího zástupce (substituta), pak tento substitut nastupuje do role zástupce v takovém rozsahu, který byl určen v plné moci (zástupce – substitut), a s ohledem na zmocnění, které bylo uděleno daňovým subjektem zástupci. V této souvislosti stěžovatel také zrekapituloval průběh správního řízení, přičemž uzavřel, že žalobkyně v plné moci

jednoznačně projevila vůli, že si její zástupce za sebe může ustanovit zástupce dalšího (tj. substituta). Zástupce žalobkyně si potom v rozsahu uděleného zmocnění zvolil substituta, který se tak stal zástupcem žalobkyně. Substitut byl zmocněn vedle vykonávání veškerých úkonů i k přijímání písemností (v plné moci nebylo ustanoveno, že by nemohl přijímat meritorní rozhodnutí ve věci). Pokud jde o otázku vykonatelnosti exekučního titulu (tj. dodatečného platebního výměru), pak se touto stěžovatel v napadených rozhodnutích nezabýval, neboť takovou námitku v daném řízení žalobkyně nevznesla, přičemž stěžovatel byl přesvědčen, že při doručování bylo postupováno v souladu se zákonem. Podle stěžovatele je v nyní řešené věci zřejmé, že dodatečné platební výměry byly vydány v návaznosti na ukončenou kontrolu po propuštění zboží. Z předmětných plných mocí tak nepochybně vyplývá, že žalobkyně svého zástupce zplnomocnila i pro účely doměřovacího řízení, jehož výsledkem bylo vydání dodatečných platebních výměrů.

[15] Stěžovatel je přesvědčen, že městským soudem vytýkané nedostatky ohledně předmětu plných mocí a otázky doručování substitutovi mohly být objasněny v rámci nařízeného ústního jednání, které však městský soud, i přes výslovný návrh stěžovatele, nenařídil.

[16] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalobkyně se ke kasační stížnosti žalovaného nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti, přičemž shledal, že je kasační stížnost důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že se městský soud při projednání dané věci dopustil procesních pochybení, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

[20] Předně městský soud pochybil, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[21] Podle § 76 odst. 1 písm. s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[22] Uvedené vady řízení představují natolik závažná pochybení správního orgánu, že napadené rozhodnutí v případě jejich výskytu nemůže obstát, a jednání o věci samé by

tudíž nemohlo výsledek soudního řízení nijak ovlivnit a jeho konání by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a zásadou rychlosti a plynulosti soudního řízení. Okolnosti odůvodňující tento postup tak musí být zřejmé přímo z rozhodnutí nebo obsahu správního spisu.

[23] V posuzovaném případě zrušil městský soud rozhodnutí stěžovatele bez jednání s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Tento postup odůvodnil tím, že se stěžovatel v napadených rozhodnutích ze dne 8. 8. 2014 o námitkách proti exekučním příkazům ze dne 10. 6. 2014 a ze dne 11. 6. 2014 a v exekučním příkazu ze dne 30. 6. 2014 nezabýval otázkou vykonatelnosti exekučních titulů, na základě kterých byly exekuční příkazy vydány. Stěžovatel nyní namítá, že žalobkyně vykonatelnost exekučních titulů v námitkách proti exekučním příkazům nezpochybňovala, a proto se jí v rozhodnutích o námitkách nezabýval.

[24] O nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63).

[25] Z judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň vyplývá, že vykonatelnost exekučního titulu lze přezkoumat v řízení o námitkách proti rozhodnutí o nařízení exekuce či v rámci soudního přezkumu těchto rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54). Námitka podle § 159 daňového řádu však není řádným opravným prostředkem proti exekučnímu příkazu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 - 32, č. 3381/2016 Sb. NSS).

[26] Vykonatelnost exekučního titulu však není otázkou, kterou by se měl správce daně v řízení o námitce zabývat z úřední povinnosti. V řízení o námitce se podle § 159 odst. 4 daňového řádu použije obdobně § 112 daňového řádu, který stanoví náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (zde úkonu správce daně při placení daní). Řízení o námitce je tedy v dispozici daňového subjektu, který vymezuje rozsah otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce (srov. § 102 odst. 3 daňového řádu). Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována.

[27] V dané věci žalobkyně v námitkách proti exekučním příkazům ze dne 10. 6. 2014 a ze dne 11. 6. 2014 namítla pouze neurčitost a vnitřní rozpornost exekučních příkazů v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepříslušnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekučního příkazu s odkazem na uvedené vady. Obdobně pak žalobkyně postupovala v případě exekučního příkazu ze dne 30. 6. 2014, kdy se však omezila pouze na námitky týkající se absence odůvodnění výše nákladů exekuce a místní nepříslušnosti rozhodujícího orgánu. Předmětné námitky a

procesní postup žalobkyně ve věci však v žádném bodě nezpochybňovaly vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány; ten byl přitom v exekučních příkazech vždy označen číslem jednacím.

[28] S ohledem na výše uvedené tedy stěžovatel nepochybil, pokud se v rozhodnutích o námitkách nezabýval vykonatelností exekučního titulu ani se nevyjádřil k žalobkyní neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení exekučního titulu. Rozhodnutí o námitkách nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a městský soud v tomto ohledu věc nesprávně posoudil. V důsledku toho tedy ani nebyly splněny podmínky pro postup ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[29] Jelikož stěžovatel nesouhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, nebylo ve shora uvedeném kontextu ani možné věc projednat bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., a řízení před městským soudem proto bylo zatíženo procesní vadou.

[30] Nejvyšší správní soud dále přihlédl k námitce, že stěžovateli nebyla doručena replika žalobkyně ze dne 19. 12. 2014, v níž žalobkyně upřesnila námitku neúčinnosti doručení dodatečných platebních výměrů uvedenou ve správní žalobě.

[31] Komunikaci soudu s účastníky řízení po podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu upravuje zejména § 74 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku*.

[32] V rozsudku ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„[n]edoručení vyjádření druhému účastníku řízení za situace, kdy je soudem o žalobě rozhodováno bez jednání a za situace, kdy soud z tohoto vyjádření ve svém rozsudku vycházel, je vadou řízení*.“ Účastníci řízení musejí být seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a musí mít možnost se k nim vyjádřit. To je podstatné zejména v situaci, kdy soud rozhoduje o věci bez jednání, při kterém mají účastníci zpravidla možnost se s případnými podáními druhého účastníka seznámit. Nikoliv každé nedoručení vyjádření či repliky však bude představovat takovou vadu řízení, která povede ke zrušení napadeného rozsudku. Z hlediska zachování práva na spravedlivý proces je nutné, aby byla účastníkům zaslána všechna *relevantní* vyjádření. Pokud již půjde o vyjádření nepřínosné a repetitivní, nemusí z něj soud vycházet a účastník na ně není povinen reagovat (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu).

[33] V posuzovaném případě žalobkyně v replice ze dne 19. 12. 2014 upřesnila svoji námitku, že dodatečné platební výměry nebyly řádně doručeny, a exekuční tituly, na základě kterých byly vydány exekuční příkazy, nebyly vykonatelné. Tato námitka byla v žalobě formulována zcela obecně a neurčitě, jelikož žalobkyně zde pouze uvedla, že jí není známo nic o tom „*..., že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce*“. Toto tvrzení samo o sobě působí spíše účelově a nelze z něj bez dalšího dovozovat, že žalobkyně zpochybňuje relevanci doručení dodatečných platebních výměrů substitutovi svého zástupce v řízení před celními orgány, jak následně uvedla teprve v

replice k vyjádření stěžovatele. Jelikož replika ze dne 19. 12. 2014 stěžovateli nebyla městským soudem doručena a v řízení o námitkách žalobkyně námitku neúčinného doručení exekučního titulu nevznesla, stěžovatel s touto námitkou vůbec nebyl seznámen a neměl možnost na ni v řízení před městským soudem reagovat. Městský soud přitom z repliky v napadeném rozsudku vycházel – její obsah uvádí v rekapitulační části odůvodnění rozsudku a následně také při posouzení právní otázky účinnosti doručení dodatečných platebních výměrů.

[34] Městský soud tak za situace, kdy o věci rozhodoval bez jednání (ačkoliv pro takový postup nebyly splněny podmínky), nedoručil stěžovateli repliku žalobkyně obsahující skutečnosti zjevně relevantní pro posouzení daného případu, přičemž z této repliky následně ve svém rozsudku vycházel. Městský soud tak zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu ve výroku II. a III.

[35] S ohledem na to se Nejvyšší správní soud již meritorně nezabýval právní otázkou účinnosti doručování substitutovi zástupce žalobce podle daňového řádu.

[36] Uvedené vady se nevztahují na výrok I. napadeného rozsudku, přičemž stěžovatel proti tomuto výroku nic nenamítal. Ve výroku I. tedy zůstává rozsudek městského soudu nedotčen.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu v rozsahu výroků II. a III. ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, ve kterém bude městský soud vázán vysloveným právním názorem podle § 110 odst. 4 s. ř. s. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[38] V novém rozhodnutí ve věci městský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2017

JUDr. Karel Šimka

předseda senátu